

Jeg skal derefter med et Par Ord omtale Kultusministeriets Budget, og jeg vil da begynde med en Forespørgsel til den højtærede Kultusminister og egentlig ogsaa til den højtærede Justitsminister, men da vi ingen saadan have, maa jeg alene rette den til Kultusministeren. Kunne vi ikke snart vente et Lovforslag vedrørende vanartede og forbryderiske Børn? Denne Sag har været fremdraget Aar efter Aar her i Rigsdagen. I Fjor var den Genstand for en Forespørgsel, men lige vidt ere vi. Vi have haft en Kommission om denne Sag, og den har afgivet sin Betænkning for flere Aar tilbage, men Regeringen lader Aar efter Aar denne vigtige Sag ligge. Dommerne sidde ude omkring i Landet og uddele deres Fængsel og Ris til Børnene, disse vokse op, blive Forbrydere og komme ind i vore Strafanstalter, men Regeringen sidder Aar efter Aar stille uden at bryde sig om Sagen. Ligesom de foregaaende Aar tillader jeg mig ogsaa i Aar at spørge, om vi ikke snart kunne faa et saadant Lovforslag. Blandt Kirkebevillingerne i Aar er der et Beløb, som blev nægtet i Fjor, det er Bevillingen til en Kirke i Randers. Beløbet er i Aar vokset med 10,000 Kr., i Aar forlanges der 40,000 Kr. af os. Hvis vi gaa ind paa Bevillingen i Aar, var det sikkert dumt af os, at vi ikke gik ind paa den allerede i Fjor. Jeg antager ogsaa, at Folketinget vil tage samme Stilling som i Fjor og nægte Beløbet. Der er af flere Grunde ingen Anledning til at stemme for det. For det første har Randers to Kirker, og naar der tales om Kirkenød i Randers, tror jeg ikke, det har noget paa sig. Maaske er St. Mortens Kirke fyldt en eneste Dag om Aaret, nemlig Juleaften, til alle andre Tider er der udmærket Plads i de to Kirker. Endvidere have de samlet 50,000 Kr., og Kommunen har skænket Grund, saa de udmærket godt kunne bygge deres Kirke uden at komme til Staten. Jeg vil derfor over for denne Bevilling stille mig paa samme Maade som i Fjor. Jeg skal med det samme omtale det Privilegium, som den højtærede Kultusministers Forgænger har givet til Kirkebyggerne her i Kjøbenhavn, nemlig Retten til at tigge i alle Landets Kirker paa Store Bededag. Det viser sig, at dette Tiggeri indbringer mere og mere, efterhaanden som Præsterne faa større Øvelse i dette Fag. Saaledes have de sidste Bededag sammentigget ikke mindre end 33,555 Kr., medens de den første Bededag kun fik 17,000 Kr. De ere altsaa nu dobbelt saa dygtige til at tigge som for 3 Aar siden.

Skal det blive ved at gaa frem i samme Forhold, vil det, naar Privilegiet virker sidste Gang, blive en meget betydelig Sum. Naar Kirkebyggerne have faaet dette Privilegium, maa de ogsaa kunne nøjes med det, de kunne ikke faa baade i Pose og Sæk. Vi maa da kunne skaane Staten for at bygge Kirker. De have i de 4 Aar faaet sammentigget 106,700 Kr.

Ved første Behandling i Fjor omtalte jeg Bevillingen til Aftenskolerne, og jeg vil gøre det igen i Aar. Den blev i Fjor sat op fra 20 til 25,000 Kr. og i 1895 fra 10 til 20,000 Kr.; det er altsaa kun gennem to Forhøjelser, den er stegen til 25,000 Kr. Men den Virksomhed, der i denne Henseende udfoldes, er stegen betydeligt stærkere end Statstilskuddet. I sidste Aar blev der meddelt Aftenskoleundervisning i 922 Skoler til et samlet Elevantal 15,400 eller omtrent 3 Gange saa mange Elever, som samtlige Landbrugs- og Højskoleelever her i Landet have. Vi have altsaa Fornøjelse af disse Penge, det er Penge, hvorfor der ydes Arbejde og udfoldes en betydelig Virksomhed. Da disse Aftenskoler gaa frem i Tal fra Aar til Aar, kunde Staten ogsaa lade sin Bevilling stige i samme Forhold. Jeg kunde tillige ønske, at denne Bevilling blev udstrakt til Købstæderne. I mange af vore Købstæder er der oprettet Aftenskoler, der udfolde en betydelig Virksomhed, og der er ingen Grund til her at gøre Forskel mellem By og Land. Er det en Virksomhed, som fortjener at støttes paa Landet, fortjener den lige saa fuldt at støttes i Byerne. Jeg vil derfor haabe, at Bevillingen maa blive forhøjet og udstrakt til ogsaa at gælde Købstæderne. Der er et Embede, sorterende under Kultusministeriet, som nylig er bleven besat med en ny Mand. Jeg tænker her paa Inspektoratet i Gymnastik, Tilsynet med Gymnastikken uden for Kjøbenhavn. Den Mand, som tidligere har været Indehaver af dette Embede, var en gammel Mand henved 67 Aar, og man kan godt forstaa, at en Mand, som bliver 67 Aar, ikke længer egner sig til at have noget med Gymnastikken at gøre. Han gik altsaa af. Men nu maa man ikke tro, at det er en letbenet Yngling, som den højtærede Minister har udvalgt til hans Efterfølger, han er omtrent 63 Aar. Det er en Mand, som tidligere har været Officer, men er vraget to Gange, falden for Aldersgrænsen først som Kaptajn, derpaa gaaet over i Forstærkningen og derpaa atter falden for Aldersgrænsen. Efter at han saa er bleven erklæret umulig til al Krigstjeneste, og Krigsministeriet ikke læn-